

יש לי חלום

יש לי חלום,
אשר קיבלתי בירושה מאת אבי.
מכל תהום
ידע לפרוש כנפיו ולהמריא.
מגיא איום
עלה צחור ממוות ומשכי -
יש לי חלום.

יש לי חלום
עצור כמעין בלב ההר.
זה המקום
מכאן יפרוץ ויעלה ואף יגבר,
ושיר שלום
יפח מסלע זה אל כל אתר -
יש לי חלום.

יש לי חלום,
והוא ממש יותר מכל ממש;
יש לי חלום,
והוא עתיק מאד וגם חדש:
יבוא היום
בהיר משמש ומתוק מדבש -
יש לי חלום.

ישאו שלום
הרים כחולים אל עמק ואל ים,
ושיר פתאום
ישירו ילדים מעם אל עם,
ולא בחלום
ייגע שירם בלב כל העולם -
יש לי חלום.

ימי הולדת

11.11 דיאן ניימרק
אביטל ארני

12.11 אורי אדלשטיין

13.11 דוגלס ארנולד
רפי פרנק
שר ג'קסון
זהר דבולט

15.11 מקס חייט
טל פלמה
עינת פלמה

16.11 דוד קולט
קרול לופוב

ימי נישואין

12.11 עפרה ואד משיח

13.11 רחל ודודיק פוקס

14.11 יניטה וזאב ניצן

15.11 צילה וברק בן-רשף

בולים

המכתב הבא (באנגלית) הגיע לגבי סורלורן, השולחת כבר במשך תקופה ארוכה בולים למוסד לילדים נכים בצרפת.

היא נשמח מאוד אם תמסרו לה בולים משבמשים, שאין לכם צורך בהם.

לידידה שלום,

קיבלנו את הצרור שלך עם הבולים. הילדים שמחו מאוד. נשמח מאוד אם תוכלי להמשיך לשלוח לנו בולים.

תודה רבה, עמר סן-לו

מה נשמע?

* המאורע החשוב ביותר בשבוע האחרון בלי כל ספק היה הצגת האופרה, וכל שהתלווה אליה. זכינו באמת לחנויה יוצאת מהכלל, ולהופעה שעוד לא היתה כמות אצלנו - באולם^{שבו} האקוסטיקה הוכיחה את עצמה. אנחנו, חברי המשק, הרווחנו מפאשלה של המועצה האזורית, שלא מכרה את כל

הכרטיסים שהיו ברשותה - ולכן כל מי שרצה בינינו יכול היה להיכנס. ואומנם האולם היה מלא מפה לפה. הזמרים, התזמורת, התפאורה, התלבושות והבימוי - הכל עשר. וכמובן, כולנו נהננו מהשתתפותם של הנרי בן-יהודה, מלווין ורות נאי (שלא שרו אומנם!) בערב חברתי למוחרת במועדון, שגם היה מלא עד אפס מקום, שמענו עוד קטעי שירה, אך חיממו את הלב דבריהם של המנהל והמנצח של תזמורת הקיבוצים. במילים חמות וברגשות שיבחו את הייחוס הטוב של הקיבוץ אליהם, ו"איימו" עלינו שעוד נשמע מהם. גם הטלויזיה הזכירה את כפר הנשיא בחדשות של מוצאי שבת, אומנם אזכור צנוע ובלתי-מחייב, בקשר לאירוח של האופרה - ובכל זאת: אנחנו על המפה!! בשבת עזבו אותנו, אך לקחו איתם להופעות את הנרי ב-י., רות נאי וג'ורג' (שהחליף את מלווין), את ברוס, שכמשך כל שהותם דאג לבמה, ובתיה שמטפלת בפאות, תסרוקות ואיפור.

כעבור כמה ימים הגיע הנה התורם לאולם, ראה את קלטת הנידיאו של האופרה (שצילם אותה אבי (של דורית), ומאוד התרשם. הוא ממוצא אנגלי, שמו דריק קלימן, הוא מתגורר בשוויצריה, והוא הבטיח לבוא במיוחד אם שוב תהיה איזו הופעה מיוחדת. מה עוד הבטיח??

* אך בלי קמח אין תורה - ונעבור עכשיו לעניינים קיומיים.

השבוע ייגמרו המשלוחים בלול, שהתנהלו פחות או יותר בסדר. הרוב נעשה ע"י המיכון, ורק שני משלוחים קטנים התבצעו ידנית.

* את הכותנה כולה, בבית ובחולה, גמרו לקטוף, וכעת עוסקים בעיבודים. ב-20 לחודש מתוכנן לזרוע חיטה. שאלתי את יונתן מה פשר הקש הקצוץ של הכותנה, שראיתי ליד משק הילדים ובפאתי השדה. הוא הסביר שזו שיטה חדשנית של טיפול אחרי הקטיף, וכנראה שהוא מועיל לכבשים. לא ברור לי אם למזון או לריפוד.

* בענף האבוקדו קוטפים את הזן אטינגר - כעת ממש בשיא הקטיף. דני פרידלנדר אומר שהיבול סביר. שוב שאלתי מחי גם אנו, החברים, נזכה שוב לכמה מיכלים, אבל דני הסביר שהכל הולך למיון בחוץ, ומה שנפסל ליצוא ולשיווק - יחזור אלינו.

* מצד שני אנו זוכים בשפע של פירות במרכול. באמת אי-אפשר להתלונן, כשהשבוע היו: אפרסמונים, אגסים, פומלות, תפוזים וגואבות. כ ל ה כ ב ו ד , שמעון ודוט.

* כשטח החינוך - חידוש. בתלתון הצעיר יש עכשיו מדריך (שכיר, מחזור) - דוד. הוא מדריך ספורט במקצועו, ויעזור לזיוה בכל הקשור לעיסוק עם הילדים. בהצלחה.

* אי-אפשר שלא להתרשם השבוע משפע הפרסומות שקראו לחברים לתרום מדמם. אחראית למבצע היתה

המשך בע 4

בת-שבע, נבאמת, איר אפער היה לשכנח, כשמכל פינה הזכירנו לך שדם מציל חיים, ובכל זאת, ההעבנת היתה דלה: 52 חברים ועוד 5 אולפניסטים תרמו. * החברים שעוסקים בקליטת עליה רנסית במשק ממשיכים במרץ, ויבואו עם תוכנית בימים הקרובים, למרות הציניות של אריק (קרא "בינינו לבין עצמנו" לפני שבוע) - ולמרות הפסילה של מזכירנו, דודו (קרא ב"קיבוץ" האחרון). היתה גם הענות יפה של חברים שקראו את הכתבה לפני שבוע ב"דברי הכפר", והתנדבו לעזור. בנימה אנפטימית זו -

ש ב ת-ש ל ו ם

יעל ב.

נ.ב. נתבקשנו ברגע האחרון להוסיף את הקטע הבא, שנמסר מענף הנוי: "השבוע עוזב את ענף הנוי נ א ו ר מ ס ר, היוצא לחו"ל. ברצוננו לציין את תרומתו ועבודתו החרוצה בענף, ולאחל לו בסיעה טובה ומעניינת." ואנו מצטרפים לברכות - ולהתראות. נ.נ.ב. ועוד נתבשרנו שיש הזמנות רבות ל"חולצות מרקי" ואחד המפיצים המצליחים הוא הנרי ב-י.

בית ראשון במולדת

בחוזה מטעם צוות ביץ-קיבוצי לקליטת עליה קראנו ביץ היתר את הפרטים הבאים:

מה השתנה?

כ-200 משפחות וכ-150 בודדים, נמצאים היום בכ-90 קבוצים בשלש התנועות, והם בסה"כ 750 נפש. אם נוסיף עליהם כמספר הזה של צעירים הנמצאים באולפני העבודה בקבוצים - זאת כבר כמות מרשימה. מעט מדי עדיין, גם ביחס ל-140,000 העולים שהגיעו עד כה בשנת 1990.

אך למרות זאת משהו זז בקבוצים !!!

יותר ויותר קבוצים פונים אלינו בנושא "בית ראשון במולדת". אלה שקלטו כבר רוצים עוד. אלה שהחליטו - פונים ומקבלים. המהססים - מבקשים שנבוא ונשכנע. הרחק מאחור נותרו עוד מספר קבוצים באדישותם.

העליה ממשיכה

כ-1000 עולים ויותר מגיעים בכל יום. שום דבר לא עוצר אותם. לא משבר המפרץ, לא ארועי הר-הבית, לא הקשיים הנערמים בדרכם של העולים. הכל ידוע היטב לעולים עוד בברה"מ, ובכל זאת - החרדות מפוגרום, פחד מהתמוטטות המערכת, הרעב הצפוי - כל אלה חזקים יותר. ברור כבר שמספר העולים ב-1990 יהיה קרוב ל-200,000; וב-1991 אולי כפול מכך. לקליטתם דרושה חשיבה מקורית ובונה, פעולה מהירה, החורף בפתח!!!

נ ר - ז י כ ר ו ן

כ"ו חשוון תש"ך (1989) נח (נרק) שייך

בתחילת השבוע התקשרתי טלפונית ליצחק בן-אהרון
ב גבעת-חיים מאוחד, ובין שאר הדברים שנאמרו
ביקשתי ממנו לכתוב מאמר, שנושאו יהיה - "השטחים
ומדינת ישראל - חשבון נפש" או משהו כזה.

יצחק התנצל, באומרו שאיננו כותב בימים אלה, אך
יהיה מוכן ברצון למסור לי את המאמר בעל-פה בטלפון
אם אהיה מוכן לכתוב אותו.

במשך קרוב לחצי שעה, ובלי שהתכוונן לכך מראש,
העביר האיש שכבר עבר את שנתו ה-80 (לפני כמה שנים
טובות) מאמר בקצב הכתבה, בלי שיאבד ולו לרגע את
הקשר וההקשרים עם הדברים שאמר, ובלי לעצור אפילו
פעם אחת כדי להיזכר. וזאת כאשר חלק גדול מדבריו
היה ציטוט מהזכרון של מאמר שכתב עוד בשנת 1972.
נכך כל מה שנותר לי היה רק לרשום בנאמנות את דבריו.
ועכשיו הדברים לפניכם, בלי שום תוספות וקישוטים.

דודו פלמה

קול קורא במדבר

האווילות חוגגת את כל מפלותיה החזויות.

אחרי מלחמת ששת-הימים קמו שלושה יהודים, ולהנחתי רק שלושה, ולאן דווקא מהאחרונים
בשורה - היו אלה דוד בן-גוריון, פנחס לבון ואנוכי - אשר הזהירו מקביעת שלטון
ישראלי מתמשך על ערביי השטחים. לא היתה תמימות דעים בניסוח המדיניות שיש לנקוט
אותה. החתום מטה הציע, שמדינת-ישראל תמתח באופן חד-צדדי מבלי להמתין להסכם עם
הערבים והפלשתינאים את קווי הגבול הבטחוני. לגבי עזה בדרום היתה אחדות דעים, שיש
להסיג את כוחותינו לגבול הבינלאומי. אני הצעתי נסיגה חד-צדדית מכל האזורים המאוכל-
לסים בצפיפות על ידי פלשתינאים כיו"ש ובעזה. המלצתי על תיקון הגבול המזרחי רק
בתיקונים החיוניים לבטחון ולאן דווקא חזרה לגבולות '47.
בשעה שכל המערכות הפוליטיות מהימין, ולצדדי גם של מפלגת העבודה, ציפו לטלפונים,
והיתנו כל נסיגה בהסכמי-שלום, הרי אני הזהרתי מפני האשליה שהיתה מקובלת על כולם,
שהשטחים שבידינו הם קלפים למיקוח. ואני טענתי שלא קלפים בידינו אלא גחלים לוחשות.
והשליטה בכמליון ערבים תהפוך לאסון למדינה, הן מבחינה בטחונית, ולא פחות חשוב מבחי-
נה חברתית ומוסרית.

טענתי אז שאין ממש בדיבור על "שחרור" השטחים. האמת המרה היא, שהינן חייבים לשחרר
את ישראל מה"נצחון" כביכול. הזהרתי, שהנצחון הגדול של מלחמת ששת-הימים עלול
להיפך לכשלון הפוליטי והמוסרי הגדול ביותר של מדינת ישראל, והשליטה שלנו בשטחים
על כל כוונותיה הליברליות תהפך לשלטון כיבוש אכזרי. ועל כן נסיגה חד-צדדית היא
למעננו ולא למענם.

ועוד הוספתי ואמרתי אז, שאם במשיך לשבת בשטחים, בהפוך את בנינו מלוחמים ומגינים לסוהרים וכובשים.

לצערי הגדול לא שמעו לקולי, לא רק בימין אלא גם במפלגת העבודה, במפ"ס ובתנועה הקי-בוצית. התמונה כפי שהיא כיום היא ברורה וחד משמעית - גיהנום לכל. לא רק העמקת תהום הדמים בינינו לבין הפלשתינאים, אלא הרעלה טוטלית של הריקמה החברתית-מוסרית של החברה הישראלית, כפי שמעידים המשפטים ואירועי הימים האלה. את האויליות הזו יש להפסיק לאלתר ולהשתחרר מן התפיסה הנלעגת, שללא הסכמת ערפאת או חוסיין לא נוכל להציב לעצמנו גבולות בני בטחון ונשתחרר מעקת הכיבוש. גם היום אין עיצה וכורח אחרים בסדר-היום הציבורי מאשר לאפשר לפלשתינאים היושבים ביו"ש ובעזה להיות אדונים לגורלם, ולרפא את החברה הישראלית מן השחיתות שפשתה בה, ושחדרה וחר-עילה אפילו את המצודות החברתיות הנעלות ביותר של חיינו. הפלשתינאים בשטחים יבנו את ביתם, ובמידה נירצו בשיתוף פעולה בדרכי שלום גם בתחום הכלכלי והתעסוקתי איתנו, יבואו אז אלינו, ועל יד שולחן הדיונים נעשה את הגבול שבינינו לגבול של שלום ושיתוף פעולה כלכלי, חברתי ומדיני. התנאי לכך כמובן יהיה ששני הצדדים יראו עצמם בני חורין ושונים, לאחר שישראל תוכיח להם במעשה ולא במלל, שהיא מוותרת על השליטה עליהם, שהיא בניגוד לרצונם ונוגדת בעליל את צרכי הקיום של מדינת ישראל.

יצחק בן-אהרון

האם יש לך שאילתא?

(1) כתשובה לשאלתא שלי על תקציב למדרכות מסר מיכיל מ. (בתמיכת אלק) שיש לנו אישור לחדש את הכביש הראשי מההצטלבות לכביש טובה עד למגרש החניה!

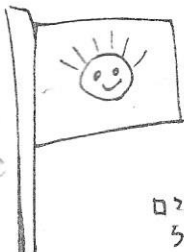
בקשר למדרכות פנימיות - רותי עמית בודקת את המצב, ולפני תחילת החורף מטרתנו היא לתקן בבטון את המקומות הדורשים טיפול דחוף. עד סוף החורף נתקן כל יתר המדרכות הפנימיות עם אספלט, שבעצם עדיף על בטון. אבל אין ברירה - מה שדחוף יתוקן בבטון.

(2) לחברים ששאלו אותי על אחזקה וטיפול בבית הקברות - נחכה קצת ובסבלנות - ואם יש צורך אחזור אליו. המזכיר מוסר שהנושא בטיפול.

והנה שאילתא נוספת: האם יש איש בטיחות בקיבוץ? אם כן - מיהו? אם אין - למה? האם בכלל מטפלים בנושא?

להשתמע - בטע

והמערכת מוסיפה: הנה חברים - השיטה מתחילה לפעול. מקבלים תשובות. ברצון נפרסם שאילתות נוספות, ונהפוך את "יש לך שאילתא?" לטור קבוע נמועיל באמת.

"פתיחנים"

הנטיה השיבטית הנטועה בבן מדנרי דנרנת צנברת תנופה בימים
אלו - עד שלמתבונן התמים מהצד בדמה כי הזמנים הטובים של
ה"אסט" חוזרים אלינו - וכל מי שרק בעניין יכול להצטרף לו
אל אחד המחנות. מי אל מחנהו של פרנץ אטש ומי אל מחנהו של
נמצ'ק הקטן. הטובים כאן והרעים פה - רק צריך לבחור ביניהם.
כל בר-פולמוס האוחז בקולמוס תוקע בשופרו ומזהיר מפני הצרות
הבאות עלינו משום סיבה זו ואחרת, ותוך כדי כך גם חונן או-
תנו כרביבי ליבו על ערכי התנועה, מצב העם וחזון הגאולה.

"הקיבוץ" כמובן הנא הנושא - איך לגנוב אותו או איך לשמור עליו. צוות איתן גדליזון הוא
המחנה הרע במחזה הזה, שמנסה לגנוב את הקיבוץ (לאיזו מטרה? לטובתו של המחנה הרע? לטובת
המחנה הלאומי? או אולי לטובת המחנה נח"ל).

לעומת זאת, צוות אילן המאירי - המחנה הטוב - שאין לו במיוחד מה לעשות לשנות או להגיד,
ובכלל עצם קיומו והגדרתו כטוב באה לו מיעודו לשמר את הקיים ולשמור שהגנבים לא יעשו
כחפץ ליבם. עם כל ערפולו ואי-בהירותו לגבי מטרותיו, מחזק המחנה "הטוב" את עצמו בסיס-
מאות וטיעונים שנעים בין הבנאלי למתוחכם.

(1) נהדק את החגורה, בצטמצם, נעבוד כל אחד עוד כמה שעות נביחד נעבור גם את המשבר הזה.

הסיסמה השחוקה הזאת שואבת עוד לימי גדוד העבודה, כשהעבודה הוגדרה כערך עליון, בלי שום
קשר לתוצאות. כך גם כיום יש חברים החושבים שאם עובדים מספיק קשה, אי-אפשר להיכשל. כמו
אותן נזירות שממלמלות בלי הרף "מריה הקדושה" מתוך ידיעה שכל שממלאים את הראש במחשבות
על דת - זה מותיר פחות מקום למחשבות על מין.

הטענה כמובן מופרכת מיסודה. צמצום לא מביא לצמיחה, ועבודה עודפת הכרחית רק במקומות
מועטים במשק. תנסו לגשת לסדרן ביום כלשהו ולהגיד לו שבענף שלכם אין עבודה, ואולי הוא
יכול לסדר לכם משהו אחר. סביר להניח שהוא ישלח אתכם לאסוף פרפרים באחו.
אבל מה זה חשוב - העיקר המאמץ שמביא אותנו עייפים אך מרוצים אל כוס התה הנכספת ב"ערב-
חדש". מיתנינו המשוכנסות אין ספור פעמים נקראות שוש ושוב למשימה. הנה או-טו-טו הפסגה;
רק עוד טיפה מאמץ, כולם ביחד עלה ומשוך, עלה ומשוך, עד סוף הדורות.

(2) השיטה בסדר. החברים בסדר. רק מה - לא הצלחנו לייצר מנהלים טובים.

הסיסמא יוצאת מתוך הנחה שאם משהו מצליח או נכשל, זה בסופו של דבר באשמת מי שעומד בראש
הפירמידה. כל הצלחה ננסית - זה בזכות השיטה, וכל כשלון אפי בא בגלל מנהל זה או אחר
שעמד באותו זמן בראש המשק או הענף או הוועדה וכו'. אין ספק שבדרג המנהל אפשר להצליח
יותר ולהיכשל יותר מאשר בדרגים פחות בכירים. אבל אם תשאל מנהלים מה דעתם - הפלא ופלא -
דעתם שונה מדעת הכפופים להם. "אין לנו את הכלים לנהל כמו שצריך" הם אומרים. "שנו את
השיטה ונצליח יותר." מעניין לציין שהשינויים שמועלים בלי הרף (וגם נדחים בלי הרף)
בקיבוצים - באים ברובם מהדרג המנהל.

(3) הביחד - הכי חשוב שנשמור על הביחד.

"הביחד" כמובן, זה מה שבעצם עושה קיבוץ קיבוץ, ולא שום דבר אחר. לא השויון או הערבות
ההדדית או השיתוף - אלא אותו משהו מיוחד שינקנו אותו מעל גחלי מדורות עם סיפורי חלוצים
ולוחמים. אותה רוח ששוררת כשעושים משהו ביחד, נעצם העשייה של אותו דבר היא המטרה.
"יאללה חברה - כמה סינדות לכאן, שדגל המחנה יתנופף לפני רדת החשיכה." וכולם נרתמים
ואוזרים שכם ב"ביחדיות" מופלאה, למען המטרה. כמו שיהודה עדר, ידידי, הגדיר את זה -
ה"ביחד" זה כשרע לך בערב, ואתה יכול לצאת למדרכה ולפגוש את סעדיה ותוך דקה לפתח שיחה
מעמיקה על לא כלום, ושניכם תמשיכו לבית של מי שלא יהיה, ושם במקרר תחכה לכם עוגה וקפה
ובסוף הערב כולם ייצאו בהרגשה של - היה טוב ויש עתיד והיה "ביחד". רק מה - הוא הוסיף -
הכל כל כך שיטחי.

את ה"ביחד" אפשר למצוא בצבא - ובענפים החקלאיים - ובכלל ה"ביחד" הוא עניין מצ'ואי
לחלוטין. הביחד בלי ציניות - הוא דבר שיהיה קשה וחבל להפסיד אותו. אבל כיום, כשהתא
המשפחתי התחזק על חשבון ערמת החברה על הדשא, כשסעדיה לא פה, ולא לכל בית אפשר להיכנס

ו לאכול עוגה - כדאי לבדוק כמה "בליחד" בשאר נכמה שיטחיות.

(4) אבל מה עם הוותיקים?

טעון זה הוא אולי המתוחכם והקשה למענה מכל טיעוני המחנה הטוב. השם יכול להיות אריק או מאיר או חיימקה או מוסי - כל ותיק כסוף רעמה. (הדגש כמובן הוא על השם של ותיק ולא על שם ותיקה, שהרי בתפיסה המצ'ואיסטית ותיקות הן ממילא פחות מסוגלות מוותיקים בכל מה שקשור לצד הטיפקודי.)

הטיעון הנ"ל נזרק לך בסוף כל ויכוח כשעמלת להנכית איך נלמה צריך להפריד את העסק מהקהל- לה או איך אפשר להחליף שכירים כמפעל בעבודת חברים בעד תמורה. "כן" הם יגידו בחינוך מהוסס - מה שאתה אומר זה נכון, ולגבי עצמי אין לי בעיה עם הנושא הזה - אבל מה עם הוותיקים? כן, מה עם הוותיקים - זה נכון שכל הוותיקים כיום הם מצפוניים ועובדים ברובם יום עבודה ארוך מכפי שהיו צריכים (ויש ותיקים שזועקים בזעם - שאם יתחילו לעבוד עבודה בעד תמורה הם - הוותיקים - יעבדו רק את הארבע שעות שהם אמורים לתת, ולא את היום עבודה המלא שהם נותנים כיום) והם מלח הארץ וכולי בלי ציניות, וכל העניין הזה פה - כפר הנשיא - לא היה קיים בלעדיתם, ואנחנו - קרי - הלא ותיקים - חייבים להם. נקודה.

(אבל א) בוא נצא מתוך נקודת הנחה שרוב הוותיקים כבר הרביצו את המכה היפה שלהם בחיים ועשו את שלהם, ואילו אנחנו - או שעוד לא עשינו או שאנחנו באמצע לעשות את שלנו.

(ב) בהנחה שבעוד עשרים שנה גם אז יחיו רוב הוותיקים - האם גם אז יתפוס הטיעון הזה, או שאז אסא יגיד - אבל מה עם שלושה? - וחוזר חלילה.

(ג) האם סביר להניח שצריך יותר מזקן?

(ד) אם יש דרך להביא עוד כסף לקיבוץ וגם לכיס של חברים (צעירים למען האמת יותר מוותיקים) האם אפשר להגיד לא, רק בגלל הטיעון הנ"ל?

נכון, אמרתי בהתחלה שהטיעון קשה למענה - כי הרי חובכנו על צדק, ושהכסף זה לא הדבר הכי חשוב בחיים, וסה"כ כולנו רוצים שהעניין הזה - קיבוץ כפר הנשיא - ימשיך לעבוד פחות או יותר כמו שתמיד עבד, אבל צריך להבין ולקבל שעם שינויים מסויימים בעתיד, לפחות בהתחלה יהיה פה יותר אי-צדק מאשר כיום, וכן - כסף זה כן אחד הדברים החשובים בחיים.

(5) שוויון ערך האדם

העקרון פה הוא לפוצץ אותנו בסיסמאות גדולות מהחיים - ואת מי זה מעניין אם הן שחוקות וחכוסות במקרה הטוב, ובלתי מובנות ובלתי ישימות במקרה הרע. בהנחה שחיבור של כמה מילים בייחד (רצוי בשלשנות) עובד על הקורא הממוצע, נזרקות לנייר קומבינציות שונות ומשונות: שוויון ערך האדם, (או האם זה "ערך שוויון האדם"), הגשמה חלוצית ציונית, חובת אקטיות מעמדית, אידיאלים רגשיים מוסריים, ניצול משאבי אנוש, מלחמה במשטר הקפיטליסטי, המשכיות קיומית לוחמת, סבתא יולנדה חולמת ועוד יעדים שלרוב מוסכמים על כולם, שהם חיוביים, נש-לפים ומכנסים בקומבינות המתאימות: המשכיות קיום התנועה, קליטת עליה מאפגניסטן, יהוד הגליל, שלום במזה"ת וכו'. הכל טוב ויפה, רק מי יכול ומה אפשר לבצע מכל זה.

(6) כמה טוב היה בעבר.

הטיעון שנשען על התפיסה שאם כיום מצב העניינים הוא לא כשורה, זה מפני שאיפשוהו בעבר היתה לנו דרך טובה, וירדנו ממנה או שפנינו בהצטלבות הלא נכונה, וכל מה שצריך לעשות זה או לחזור לדרך או למצוא את אותה התפצלות בעלמה, והכל יכול על מקומו בשלום.

לכל אחד מאיתנו יש הזכרונות המתוקים שלו על העבר, שקשורים בראשונות ובתמימות. לפני כמה ימים עברתי עם אחד מעורכי העבר של "כל-סוטה" על יד רצפת חדר-האוכל הישן, ובעוד הוא פולט איזה משפט של "כמה חבל שאיננו" וכו', נזכרתי איך שיחקנו שם בהעברת תפוז שמחזיקים בין הסנטר לכתפיים מכחור לבחורה, רק כדי שפיטמה תיגע בפיטמה, מבעד לסודר ולחולצה ולחזיית 'אתא' לבנה... כן, העבר לפני שנים היה בפלא - ובלה בלה בלה בצבעי זהב וזרוד, בלי שחור ואפור.

רק מה - הוא כנראה לא יחזור. והאמת - שהוא כנראה לא היה כל כך נפלא. לפני שלוש שנים עשיתי תחקיר לכתובת תסריט לסרט על "כפר הנשיא בת 40" שכמובן לא יצא לפועל בגלל בעיות תקציב, ונדהמתי מהכמות העצומה של ותיקות שאמרו לצוות המתחקרים ללא בושה- החיים פה בהתחלה היו זבל. קשים עד זוועה. אכלנו אחד את השני. בשארתי פה רק בגלל בעלי. אם הייתי צריכה לחיות את חיי מחדש, לא הייתי באה לפה לקיבוץ.

מצד שני, הוותיקים ברובם היו בדעה שתכל היה כדאי, ולמרות אי-אלו פספוסים, נוצר פה דבר מוצלח.

צריך להסכים ש-א) באמת נוצר פה דבר מנצל, אך לפחנת שעובד.
ב) שמאז מצבנו הכלכלי הידיר פלאים, ושכולם מודעים לזה.
ג) שהעבר לא יחזור על עצמו, לא במקלות הציבוריות ולא בחדר האוכל הישן ולא בשיתוף ובאחורה, וזה טוב וזה רע. אולי זה בעיקר רע - אבל מה שהיה, לא יהיה עוד. אפילו לא מה שהיה אתמול.

כמו אותו האיש שנכנס למסעדה הכי דלוחה בעיר וביקש משהו לאכול. "יש רק את המרק של אתמול" המלצרית אמרה. "יאללה בסדר" הוא נאנח. "אם כך, היא זרקה, "תחזור מחר." כאן מנסים למכור לנו כל הזמן את המרק של אתמול, ויכול להיות שהוא היה טעים אתמול, אבל היום אי-אפשר לאכול אותו, ומחר - מחר אולי כבר לא יהיה מי לאכול אותו.

שלופה

נ.ב. (נכתב ביום רביעי בבוקר לפני ההדפסה)

אנגה אומרת לי שהמאמר יותר מדי 'נגד'. אז בוא נאזן: אני אוהב את כפר הנשיא והמקום יקר וחשוב לי, ואני יכול לכתוב מאמר שלם של דברים היקרים וטובים, וחלקם אם לא רובם בגלל היותו קיבוץ. אם נמנה רק אחד מהם - זה היחס בין אר בת בכיתה וההורים של אותה כיתה - במקרה שלי הורי "עשור" - שעם חלוקה הדעות הקוטביים שיש לי עם כמה מהם אני יכול להיכנס לכל בית מ-21 זוגות ההורים ולהרגיש כמו בן משפחה, כי הם איפשוהו גידלו אותי, ובשבילם אני תמיד אהיה דוד או דוד א' מהכיתה, והזכרון שלי הולך אחורה עד לגיל הגן, כשאסתר סינה מלמדת אותי לקנח את האף... אבל דברים מסויימים לא יחזרו, באשמתנו או באשמת גורמים חיצוניים, והעולם הולך ועובר עלינו, ובכדי להתמודד בהצלחה, דברים מסויימים חייבים להשתנות. ולסיום, ממש סיום הקטל הרטוב הזה, שני בתים משיר של יעקוב רוטבליט:

אך בכל הדרכים מעולם לא אברה לי דכנו וגם אם לפעמים סערו מסביב הדוחות ואהבתי אותך והיה לנו טוב, טוב עד גרוחנו והיה לנו רע ואהבתי אותך לארפתות. השיר בוצע לראשונה בידי דני כהן	לא בכל הדרכים שרציתי ללכת וללכת בדרכים שהלכתי טעיתי ודאי לא פעם אחת ועצבות מזהל כל שמחה, כל שמחה ששמחתי כמו ביקשתי דבר, דבר שאבד.
--	--

קטעי ד"ח מפבא הגליל

...גם השנה גדלנו, וזאת בגלל שמחזור ר' שיצא - קטן בהרבה ממחזור א' שנכנס לביה"ס. תהליך הגדילה לא פסק השנה. מהחגים עד היום קלטנו 11 ילדי עולים, והיום אנו מונים כמעט 400 תלמידים.

...הצלחנו להגיע למטרה של איחוד כל הקיבוצים באזור, ולחקים בית ספר אזורי גדול ושלם לשש שנות לימוד. אך ההתפתחות הטובה נעשתה רק בגידול, לא בפיתוח. מאז שגדלנו מ-130 תלמידים ל-400 תלמידים, נוספו לנו רק שתי כיתות. יש לנו 14 כיתות אם. כיתה חינוך מיוחד וכיתה אולפן. ארבע כיתות מפורזות ברחבי איילת השחר, במרחקים גדולים יחסית, ובתנאים קשים.

...אנו נאבקים ע"מ לחסוך ולצמצם ועם זאת - להתפתח, לבנות, לשכלל ולטפח את רמת בית הספר. עשינו צעדים כואבים וצמצמנו משרות עד לנקודה בה הרגשנו שצמצום נוסף יביא לירידה ברמת ההשגים, ובהרגשת הצוות שנעשית עבודה טובה ויעילה. נדמה לי שכיום אנחנו צועדים על חוט דק שלא קשה לזעזע אותו!...

...למרות הקשיים... פתחנו כיתה אולפן. הילדים הנקלטים מכל הגילים ילמדו עברית בכיתה זו, אך ישתלבו בכיתה אם וילמדו בה את המקצועות המתאימים להם.

המשימה העיקרית שלנו היא להמשיך ולתפקד בדרך הטובה ביותר ולשמור על רמתו של ביה"ס...

נירה בן-שלמה
מנהלת בית הספר

עצמו! ♥

הלו מטפלות והורים !!

ספרים לתיקון:

1. רצוי להביא אותם מיד כשיש קרע קטן ולא לחכות עד שרוב הדפים קרועים במספר מקומות.
אם תרצו לקבל בחזרה את הספרים שיחזיקו מעמד לאורך זמן, הביאו אותם כשהם עדיין במצב סביר.

2. רישמו את השם בברור בתוך הספר.

שלכם - נטע

מחפשים

בכריכיה, נטע זקוקה לסיר קטן (אפשר פינג'אן), להחזיק דבק, כדי לחמם אותו בתוך סיר גדול יותר.
אם יש לכם כלי מתאים שאיננו בשימוש, אנא העבירו אותו לכריכיה אל נטע.

אני רוצה להודות לחמישים ושניים החברים

ולחמישה האולפניסטים

נובמבר 1990.

שתרמו דם השבוע.

כמו כן אני רוצה להודות לשני החברים שהכינו

מודעות ולשלושה האולפניסטים שציירו מודעות פרסומת

לאביבה ג. שסיפקה את העוגה לתורמים - תודה.

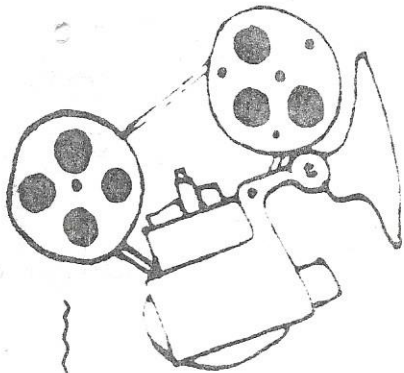
אני מודה לטוטסי, שבמשך שלוש שעות וחצי מדדה

לחץ דם ועזרה להגיש שתיה.

תודה לכולם - ולהתראות במאי 1991.

בת-שבע

תודה לתורמים

פִּינֵת הַסֵּרֶס הַשְּׁבִיעִי

שם הסרט: ס פ ו ר י מ מ ה ח י י מ - TRUE STORIES

במוי: דיוויד בירן

מוסיקה: להקת "ראשים מדברים"

משחק: ג'ון גודמן, אני מקנרו, ספאלדינג גריי.

אתם יודעים, בארה"ב אחת מהמדינות המוזרות בעולם, ישנו סוג של עיתונים שמפרסמים "ספורים אמיתיים" - במרכאות.

כל מני דברים מגוכחים שלא יעלו על הדעת מודפסים כדברי אמת. ותאמינו או לא, האמריקאים מאמינים להם לסיפורים, כי הרי כל מה שכתוב בעיתון הוא אמת.

דיוויד בירן, זמר, מלחין ובימאי, ליקט את הספורים ומיקם אותם בעיירה נידחת בטקסס, קרא לעיירה בשם וירג'יל ויצר בעצם מיקרוקוסמוס של החברה האמריקאית ואולי גם של האנושות. רצף של אפיזודות מחיי תמהונים. לואיס השמנמן וטוב הלב, עובד בחברת-מחשבים ומת לשאת סוף-סוף אשה ולהקים בית. אישה עשירה מטופחת ששוכבת כל היום במיטתה והעולם מופיע אצלה באמצעות טלוויזיה בשלט-רחוק ועזרים אחרים.

אין ספק שמורגשת בסרט, כמובן באינטרפֿקציה אישית של דיוויד בירן, השפעת סרטו של פליני "אמאקורד", מבדר.

ו. (ווילד) סרטום

בשבוע הבא: ג'יימס דין - 'מרד הנעורים'

3.11.90

-1-

כפר הנשיא
הצוות להרכבת תקציב החזקת אדם ולמבנהו

תקציב החזקת אדם
סיכום תמחירי IX-I (75%)

ההוצאה באחוזים	הוצאות IX-I 1990	התקציב 30.9.90	התקציב 1.1.90	הסעיף
68%	854,500	1,255,000	1,069,268	כלכלה
93%	14,000	15,100	13,310	מרכול
81%	89,700	110,100	96,800	שי כחג
				כרטיסי אגד
	13,800	9,000	7,870	מחסן & בגדי עבודה
	20,100	7,200	6,350	נעלי עבודה וכו'
66%	74,800	113,700	100,000	כביסה
	99,300	333,500	293,200	מים דלק חשמל קישור
104%	14,500	14,000	12,100	נוי
64%	36,800 (2245) (6575) (1911) (10860) (9814) (2155)	57,500	50,420	שרות לחבר קוסמטיקה תספורת תיקון שעונים הספקה הגיינית הוצ' מזכירות מרכולית תקציב המזכיר
106%	28,200	26,500	23,200	תרבות
91%	7,300	8,000	7,000	וו. חגים
63%	4,400	7,000	6,050	ספורט
49%	2,700	5,500	4,840	אמנים
85%	17,500	20,600	18,150	השתלמות פרטית
61%	67,500	110,100	96,800	כימודים ארוכים
71%	50,700	71,500	63,000	רדיו & טלוויזיה
69%	70,300	101,200	58,930	החזקת דירות
			30,000	סיוד וצביעה
131%	56,800	43,500	38,120	" מוסדות
80%	13,700	17,200	15,130	וו. חברה
				ריהוט
63%	217,600	344,000	302,500	בריאות
69%	29,000	42,000	36,900	טיפול מיוחד ויעוץ
20%	700	3,500	3,000	הדור המבוגר
	5,500	2,100	1,815	דת
116%	19,800	17,000	15,000	חתונות
85%	17,000	20,600	18,150	עזרת קרובים
36%	4,100	11,400	10,000	נסיעות חו"ל מיוחד'
	37,200	70,500	62,000	פ. ציבורית ומיכואים
88%	16,000	18,200	16,000	מענק בנים
53%	15,000	28,500	25,000	לימודי בנים שעזבו
2%	200	4,100	3,630	קליטה
		1,400	1,120	הוצ' משפחיות
82%	864,800	1,049,600	930,709	תקציב כולל

תקציב החזקת יכדים

סעיף	התקציב 1.1.90	התקציב 30.9.90	הוצאות IX-I '90	ההוצאה באחוזים
הנעלה	38,000	43,200	1,300	
הלבשה	77,000	87,600	32,600	37%
אספקה קטנה	20,000	22,700	14,700	65%
ריהוט	4,000	4,600	300	
פרטיות ונופש י"ב	8,000	9,100	1,410	15%
בר מצווה	15,000	17,100	16,300	95%
הגיל הרך	25,800	29,300	17,200	59%
ביה"ס היסודי	35,000	39,800	40,400	102%
התיכון	43,700	49,700	37,200	75%
שכר לימוד תיכון			1,900	
משק יכדים	7,600	8,600	5,200	60%
חינוך מיוחד	51,100	58,100	19,400	33%
שיטולים	30,000	34,100	18,200	53%
החזקת דירות	20,000	22,700	11,500	51%

PARENTS PAGE

128

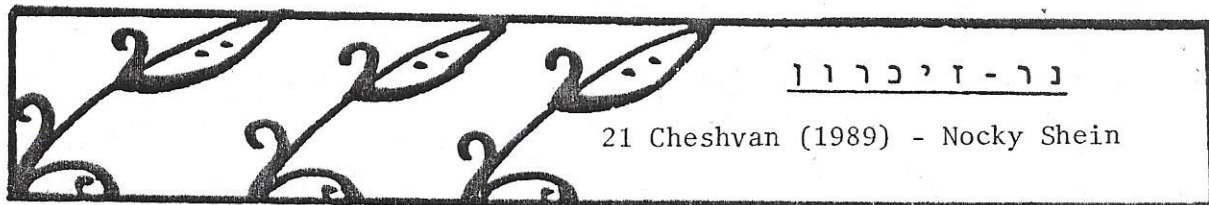
NEWS OF THE WEEK

- * Criticism of "our" opera in the papers has ranged from fulsome praise to total rejection. Well, there's no arguing about taste!
- * Nearly 60 people donated blood on Monday, which is, according to Bat-Sheva who organised the "event", a slight improvement on last years donation.
- * We have been promised that over the next few months all the pot-holes in our paths will be repaired. Apparently we have also had an allocation from the local council for repairing the main road up to the corner leading to Tuba. If you have been out of the kibbutz lately, you will also have seen the various by-passes being built at the Rosh Pinna corner. We seem to come home from school by a different route every day - and we have not yet discovered the grand scheme which is behind it all!
- * And the rains came! What a beautiful feeling to wake up in the middle of the night and realise that this time the weather forecast really was right, and the clouds came in the right direction. But everything has two sides. Apparently, because of the prolonged drought which drove back the shores of the Kinneret, archeologists have unearthed a skeleton, complete, from 18,000 B.C. It seems that then the level of the Kinneret was permanently lower.
- * We asked our avocado growers why we see so little of this delicious fruit, and they explained that all the fruit picked is sent for sorting, and we only get fruit which is not accepted for export or for the local market. There must be some proverb about this - something like "the cobbler's children go barefoot".
- * Another batch of chickens went off to market this week - and a new lot of small chicks will be arriving soon.

Keep well,

SHABBAT SHALOM

Inge

MAZAL TOU

H A P P Y B I R T H D A Y

11/11/90. Dianne Nymark
Avital Arnie

12/11. Uri Edelstein

13/11. Douglas Arnold
Raffie Frank
Sher Jackson
Zohar Devolt

15/11. Max Chayat

Tal Palma
Einat Palma

16/11. David Collett
Carol Lopov

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

12/11 Ofra & Ed Mashlach

13/11 Rachel & Dudik Fuchs

14/11 Yanita & Ze'evi Nitzan

15/11 Tsilah & Barak Ben-Reshef

F I L M O F T H E W E E K

TRUE STORIES - with
John Goodman, Annie Macinrow,
Spolding Grey.

Of course the "true stories" are in
inverted commas, and we are talking
here about all sorts bizarre and
ridiculous happenings in a "typical"
American town.

All this to the background music of
the "Talking Heads".

NETTA, in her book-binding
workshop, needs a small pot
for heating up glue.
If you have such a
utensil sitting on your
top shelf doing nothing -
please pass it on to her.

MRS. SOLOMON, who, for a number
of years, has been
sending stamps to a home for dis-
abled children in France, has
received the following letter:

"Very dear friend,

We have well received your parcel-
letter of stamps - children were
very happy. You can continue to
send us stamps for the children.
We thank you very much for it."

If you have any used stamps to
spare, including Israeli, please
pass them on to Mrs. Solomon.

